

Az igazolás bibliai meghatározása

A bibliai igazolás nem bírósági cselekedet. Nincs párhuzam az emberi bíróságok igazságszolgáltatása és Isten igazságszolgáltatása között. Isten megigazolása Isten teremtő cselekedetéből származik, amely révén új ember jön létre Isten szerint, igaz igazságban és szentségben (Ef 4:24). A bibliai igazolás nem hasonlít bírósági cselekményhez, mert még emberi bíróságon sem találják a bűnös felet ártatlannak.

Az igazolás bibliai meghatározása

A bibliai indoklás arra az új állapotra vonatkozik, amely vonatkozik azokra, akik hisznek (pihennek) Krisztusban az evangélium (hit) igazságán keresztül, Isten teremtő cselekedete eredményeként, és az Ádám-ban létrehozott emberrel, aki bűnös Isten előtt, miután Krisztussal együtt meghalva új igaz embert hoznak létre (bűntudattól és büntetéstől mentesen).

Amikor Isten igazolja az embert, az azért van, mert új embert teremtett, vagyis az új ember igazságos, és ezért Isten igazságosnak és egyenesnek nyilvánítja.

Bírói vagy kegyelmi cselekedet soha nem hozná létre az igazság (ártatlanság) feltételét, amely az új teremtmény szempontjából releváns. A Krisztusban létrehozott új embert csak azért nyilvánítják ki, mert valójában mentes a bűntudattól, vagyis az új ember az Engedelmesség fia, amely ellentétben áll régi állapotával: bűnös, kárhoztatható, harag és engedetlenség fia.

Sok teológus, és közülük kiemeljük E. H. Bancroftot, az indoklás:

„Isten bírói cselekedete, amelynek értelmében a Krisztusba vetett bizalmát igazságosnak nyilvánítják az ő szemében, és mentes minden bűntől és büntetéstől” ,
2001, Editora Batista Regular, 255. oldal.

Scofield számára, bár igazolt, a hívő mégis bűnös. Isten igazságosnak tekinti őt, de ez nem azt jelenti, hogy Isten valakit igazgá tesz.

„A megigazulás az isteni elismerés cselekménye, és nem azt jelenti, hogy az ember igazgá válik” Scofield, C. I.,
Scofield Bible with References, Róma 3: 28.

Úgy tűnik, hogy az igazolás nem bírósági aktus. Nincs párhuzam az emberi bíróságok igazságszolgáltatása és Isten igazságszolgáltatása között. A megigazulás Isten kreatív cselekedetéből származik, amely révén az új ember létrejön, Isten szerint, igaz igazságban és szentségben (Ef 4:24). Az igazolás nem bírói cselekedet, mert még emberi bíróságon sem lehet bűnösnek ártatlannak nyilvánítani.

Az igazolás az evangélium igazságán, vagyis azon hiten (evangéliumon) keresztül történik, amelyet egykor a szenteknek adtak. Nem az a 'hit', amelyet az ember Istenbe rak, igazolja, hanem az igazolás az 'evangéliumi üzenetből' (hit) származik, amely tartalmazza az erőt, amely életet ad az új embernek (Róm 1:16–17).

Ilyen hatalmat kapnak azok, akik hisznek (hitben), vagyis akik Krisztusban nyugszanak, annak, akinek hatalma van, hogy Ádám gyermekeit saját maga számára gyermekévé tegye (János 1:12-13). Ezért mondja Pál, hogy Isten igazságossága „hit a hitben”.

Scofield számára Isten nem teszi igazságossá az embert, csak elismeri és igazságosnak tekinti. Most az igazolással lefordított szó az, hogy cselekedjünk, igazgassunk, igaznak nyilvánítsuk, és amikor az új embert Krisztusban hozza létre, Isten mindent újjá tesz. Krisztusban egy új ember jelenik meg,

új feltételekkel és új időben!

Az új ember valódi igazságosságban és szentségben jön létre, ezért az Isten által tett kijelentés az új teremtményre esik, sohasem az Ádám-ban létrehozott öreg emberre. Isten nem az az ember, aki hazudik. Nem nyilatkozik hazugságról. Csak az igazakat nyilvánítják igaznak. Ha Isten felismerne és igaznak nyilvánítana egy személyt, bár nem volt, az nem lenne igaz, azonban tudjuk, hogy Isten igaz, és nem állítana hazugságot:

„Hogy két megváltoztathatatlan dologért, amelyekben Isten lehetetlen hazudni, szilárd vigasztalást nyerjünk, mi, akik menedékünkbe helyezük a javasolt remény megtartását” (Zsid 6:18).

Louis Berkhof szisztematikus teológiájában az igazolást bírósági aktusként határozza meg, amely eltér a fenti szempontoktól:

„Az igazolás Isten bírósági cselekedete, amelyben Jézus Krisztus igazsága alapján kijelenti, hogy a törvény minden állítása [mindkettő szempontjából, amit a törvény megkövetel tőlünk pozitív engedelmesség és ítélet formájában. a bűnös elítélése és halála tekintetében] elégedettek a bűnössel szemben ”. Idem.

Ahogy egy emberi bíróságon a bűnös személyt nem lehet felmenteni vagy büntetés alól mentesíteni, úgy Isten sem igazolja a gonoszokat, mert egy ilyen cselekedet igazságtalanság lenne.

„Elfordulsz a hamis szavaktól, és nem öld meg az ártatlanokat és az igazakat; mert nem igazolom meg a gonoszokat ”(2Móz 23: 7).

Ezért, amikor Krisztusban hisz, az ember együtt hal meg Krisztussal, mert a megállapított büntetés nem léphet át a vétkes személyétől (Róm 7: 4). Csak a halott igazolódik meg a bűntől „Mert aki meghalt, megigazul a bűntől” (Róm 6: 7).

Ez azt jelenti, hogy Isten soha nem nyilvánítja igazat a gonoszokhoz, vagyis az Ádám magja után született embereket Isten soha nem igazolja meg. Csak azokat nyilvánítják igaznak, akik Krisztusban újjászülettek, mert Krisztussal haltak meg, és egy új teremtmény újra felszínre kerül.

Isten csak azokat hirdeti igazaknak, akik Krisztussal együtt feltámadnak a halálból új ember a romolhatatlan mag, az utolsó Ádám: Krisztus magja szerint ültetik (Iz 61,3).